

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 801
din 22.10.2008**

Dosar nr.: 823/2007

Petiția nr.: 19857 din data 20.12.2007

Petent: I O

Reclamat: Ministerul Public – Parchetul General de pe lângă Curtea Supemă de Justiție

Obiect: tergiversarea cercetărilor desfășurate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, refuzul Parchetul General de pe lângă Curtea Supemă de Justiție de a emite o soluție de începere sau neîncepere a urmăririi penale

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. I O , cu domiciliu în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Parchetul General de pe lângă Curtea Supemă de Justiție cu sediul în București, Bd.Libertății nr.12-14, sector 5

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul, astfel cum este formulată petiția, arată că a fost victima unei tâlhării, iar organele competente nu au depus diligențele necesare identificării și pedepsirii autorilor infracțiunii de tâlhărie, refuzând să soluționeze plângerea penală depusă de victimă.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul arată că în data de 08.12.1995 a fost tâlhărit pe raza Municipiul Brașov de o serie de persoane necunoscute.

3.2. Petentul arată că a depus mai multe plângeri la autoritățile represive de resort, care au refuzat să deruleze anchetele de rigoare, conducând astfel soluționarea cazului pe o pistă falsă.

3.3. În continuare, petentul susține că s-a adresat în mai multe rânduri Parchetului General de pe lângă Curtea Supemă de Justiție cu privire la

tergiversarea cercetărilor de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov, însă nu a primit o soluţie jurisdicţională, ci doar administrativă.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiţiei înregistrate sub nr. 19857 din data 20.12.2008, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările şi completările ulterioare, republicată, Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 1852 din 29.01.2008 a fost citat petentul pentru data de 14.02.2008.

4.3. La termen s-a prezentat petentul.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susţinerile părţilor

5.1.1. Pe fond, prin petiţia înregistrată la Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării sub nr. 19857 din data 20.12.2008, petentul arată că în data de 08.12.1995 a fost victima unei tâlhării.

5.1.2. Prin completarea adusă petiţiei iniţiale (înregistrată sub nr. 1828/28.01.2008), urmare solicitării Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării de a preciza criteriul şi obiectul sesizării sale, petentul arată că a fost discriminat pe criteriul de vârstă şi senilitate aparentă foarte gravă de către organele competente să soluţioneze plângerea sa penală, introdusă împotriva autorilor tâlhăriei suferite în data de 08.12.1995.

5.1.3. În continuare, petentul susţine că depus plângerea penală în timp util la Poliţia Braşov, dar că nu a primit nici un răspuns, deşi a făcut dovada traumatismelor suferite în timpul tâlhăriei prin anexarea unui certificat medico-legal. Săruind pentru soluţionarea plângerii sale penale, petentul arată că parchetele competente au refuzat să-i răspundă în calitate de organ jurisdicţional, ci doar în numele unui organ administrativ.

5.1.4. Prin concluziile scrise depuse la dosar în data de 19.03.2008, petentul susţine că în data de 08.12.1995 a căzut victima unei tâlhării în bandă comisă de membrii ai reţelei de criminalitate organizată din Braşov. În urma tâlhăriei a cărei victimă a fost, petentul arată că a suferit traumatisme craniene şi dezlipire de retină. Deşi a depus plângere penală împotriva autorilor tâlhăriei, totuşi nu a primit nici un răspuns din partea autorităţilor represive de resort. În continuare, petentul precizează că a înaintat două memorii către Curtea Europeană a Drepturilor Omului incriminând lipsa de interes a autorităţilor române de a-i soluţiona plângerea penală, însă ambele au fost respinse.

5.1.5. În încheiere, petentul arată că singurul act procedural efectuat de Parchetul General de pe lângă Curtea Supemă de Justiţie pentru soluţionarea plângerii sale a constatat în audierea sa de către şeful unui Parchet Militar din subordine. Petentul subliniază faptul că a fost supus unui tratament degradant de către procurori cu ocazia audierii sale, fiind tratat ca un bătrân senil şi adresându-i-se expresii jignitoare referitoare la vârsta sa.

5.1.6. Ministerul Public – Parchetul de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin adresa nr. 1207 B.J./2008 din 22.07.2008 înregistrată la CNCD sub nr. 10.067/25.07.2008 solicită respingerea solicitărilor petentului.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Analizând faptele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

6.7. Analizând aspectele sesizate pe fond, Colegiul Director reține că petentul invocă tergiversarea cercetărilor desfășurate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov urmare depunerii unei plângerii penale privind infracțiunea de tâlhărie a cărei victimă a fost în data de 08.12.1995, precum și refuzul Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție de a emite o soluție de începere sau neîncepere a urmăririi penale în cazul aceleiași plângerii penale.

6.8. Față de modul în care este redactată petiția, având în vedere calificarea subiecților activi, în cauză, calitatea reclamațiilor (procurori), Colegiul Director reține că potrivit art. 278 din Codul de Procedură Penală, "plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție". Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, "în cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior".

6.10. Or, din acest punct de vedere, competența de a cerceta faptele expuse de petent revine organelor de cercetare penală.

6.11. Având în vedere considerentele expuse, prevederile legale invocate mai sus, cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. aspectele sesizate nu intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

ASZTALOS Csaba Ferenc – Președinte

COMȘA Corina Nicoleta – Vicepreședinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

NIȚĂ Dragoș Tiberiu – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

TRUINEA Roxana Paula – Membru

VASILE Ana Monica – Membru

Data redactării: 03.02.2009

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și

sanționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

